

o dosahu tohoto ustanovení, ustanovuje článek II. nařízení č. 169 z roku 1920, že účinek jeho nastává ihned a že se vztahuje i na trestní činy spáchané před účinkem tohoto nařízení. Zdálo by se tedy, že je věc jasná, ale není tomu tak.

Nařízení č. 354 z roku 1919 bylo totiž ne dosti vhodně formulováno v tom směru, že mluví pouze o obilí sklizně roku 1919. Proto se ho nedalo použítí na obilí staršího původu. Poněvadž pak předpis týkající se obilí staršího původu, totiž nařízení z 26. května 1917, č. 235 ř. z. (znějící zcela všeobecně) pozbyl podle § 46 nařízení č. 354 z roku 1919 účinku, bylo tím veškeré obilí staršího data uvolněno, neboť o takových starých zásobách nařízení č. 354 z roku 1919 vůbec nemluvílo a nemluví o nich ani nové nařízení č. 169 z roku 1920. Ale naskytuje se jiná otázka. V praxi ještě stále přicházejí trestné činy tohoto druhu (zcizení obilí atd.) spáchané za platného nařízení z 26. května 1917, č. 235 ř. z., trestné dle § 32 č. 2. tohoto nařízení. Dle rozhodnutí nejvyššího soudu z poslední doby nutno tyto činy i nadále dle tohoto předpisu posuzovati. Podle nařízení ze 27. června 1919, č. 354, nemohou býti posuzovány ani s ohledem na článek IX. úvodního zákona k trest. zákonu, poněvadž celé toto nařízení týká se jiného obilí, totiž obilí z roku 1919 a ne obilí staršího. Tato logika vede však k tomu, že zcizení obilí spáchané před 1. červencem 1919 musí i nadále býti stíháno soudy, neboť nařízení č. 169 z roku 1920 mění pouze nařízení č. 354 z roku 1919 a proto se také samo dotýká jen obilí ze sklizně roku 1919. Je to ovšem důsledek odporující právnímu citu a jistě také úmyslu zákonodárce, který jistě zamýšlel ustanovením článku II. nařízení č. 169 z roku 1920 všechno neoprávněné zcizení obilí atd. příkázati napříště úřadům politickým. Doufejme, že zvítězí také tentokráte věc nad formou.

Dr. Sudoma.

Českým a slovenským autorům (vědeckým, odborným, beletristům), grafickým umělcům, překladatelům, hudebním skladatelům a kartografům. Československý ústav bibliografický v Praze-I., Valentinská 98, zakládá autorský, speciální katalog, veškerých prací všech žijících autorů československých. Jelikož mu nejsou známy přesné adresy všech, obrací se tímto na uvedené kruhy, aby mu byly zaslány, pokud možno nejdříve, seznamy všech publikací tiskem autory vydaných (neb rukopisných) s udáním nakladatele, letopočtu a vydání. Místo seznamu možno zaslati i samy publikace, které by byly dle přání vráceny. Má-li seznam býti úplným, je nutna součinnost všech povolaných činitelů; pořízení takového seznamu je i v zájmu spisovatelstva.

Stále docházející dotazy po pracích bibliograficky neznámých činí jeho založení neodkladným. Za posavadního neutěšeného stavu československé bibliografie vyžaduje zodpovědění takového dotazu mnoho času i práce, zvláště, když ústav dosud nedisponuje žádoucím počtem odborných sil. Ježto úkolem ústavu je doplniti nynější bibliografie a tak odstraniti ony nedostatky, jež byly buď netečností, nebo nepochopením ke škodě všeobecné zaviněny, doufá správa ústavu, že se setká u příslušných kruhů s plným pochopením.

Z České Akademie věd a umění. Česká Akademie vypisuje soutěž o výroční cenu Kč. 2000.— z fondu Dra Jiřího Katze, zemského advokáta v Praze. Fond tento — v sumě Kč. 50.000.— — založil JUDr. Leopold Katz, zemský advokát v Praze, k uctění památky svého syna. Cenu udílí první třída České Akademie. Obdrží ji české dílo ve čtyřletí 1917—1920 kdekoli vyšlé, posud cenou nepoctěné, z věd filosofických, právních, státních a společenských nebo z historie a starožitností vůbec, přispělo-li vynikající měrou k vědeckému poznání ve svém oboru, bez rozdílu, vyšlo-li samostatně či v periodické publikaci. Pouhé zpracování, systematisování nebo popularisování vědy pro účely učební nemá vůbec býti účastno ceny. Dílo pokládá se za vyšlé toho dne, kterého bylo s vůlí oprávněncovou — tiskem nebo jiným mechanickým způsobem rozmnožené — uveřejněno. Cena smí se uděliti pouze uchazečům národnosti české. Žádosti za cenu, opatřené náležitými doklady o tom, že dílo k soutěži přihlášené vyhovuje uvedeným podmínkám, buďtež podány včetně do 31. prosince t. r. v kanceláři České Akademie (v úředních hodinách). Není nutno, aby žádost byla podána od původce díla. Může v jeho prospěch býti podána i od osob jiných.

K výkladu §u 411 tr. ř. Žádosti několika osob za přiznání amnestie ve smyslu rozhodnutí presidenta republiky z 21. října 1919 (sdělení v č. 11 věstníku min. sprav. z roku 1919) nebylo soudem I. instance, na něž byla žádost adresována a podána, vyhověno z toho důvodu, poněvadž po názoru tohoto soudu podmínky amnestie nebyly dány. Proti tomuto usnesení stěžoval si zástupce obviněných z té příčiny, že nejde o žádost za milost ve smyslu § 411 tr. ř., nýbrž o prosbu, aby výkon trestu byl pro všeobecnou amnestii prohlášen za odčiněný. Poněvadž pak v posledním odstavci vlastnoručního listu presidenta republiky jest vysloveno, že v pochybnostech má rozhodovati ministr spravedlnosti, není prý podřízená instance oprávněna žádost ve